

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2062/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА ПР, СЗР „ББ“ ..., чији је пуномоћник Небојша Шепарац, адвокат у, против тужене „3 Банка“ АД Нови Сад, ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 11.755,63 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 7889/22 од 31.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 7889/22 од 31.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 7889/22 од 31.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 7889/22 од 31.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Привредног суда у Крагујевцу 5П 348/2022 од 16.08.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да је апсолутно ништава одредба члана 1. став 2.1. тачка 1. под називом „Накнада за обраду кредита“ Уговора о кредиту број ... закљученог дана 17.10.2019. године, између тужиље и тужене, садржине ближе наведене у изреци и захтев да се обавезе тужена да тужилји на име стицања без основа исплати износ од 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом коју прописује Европска централна банка увећано за осам процентних поена, почев од 18.10.2019. године до коначне исплате и којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужилја изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиле, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена поступила на описани начин и према утврђеном чињеничном стању тужилу као корисника кредита адекватно, путем понуде, упознала са врстом и висином новчане обавезе коју је дужна да сноси, нема њене несавесности те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате поднета је дана 02.02.2021. године, а вредност предмета спора је 11.755,63 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиље није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић